

Arrest

nr. 189 406 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. REARD en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 januari 1955.

Op 26 augustus 2016 vraagt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving aan, als beschikker van toereikende bestaansmiddelen.

Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 26.08.2016 werd ingediend door:

Naam: [...], Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: 30.01.1955 , Geboorteplaats: M. [...], Identificatienummer in het Rijksregister : [...], Verblijvende [...]

om de volgende reden geweigerd:

- ☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkene diende op 26.08.2016 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor zijn aanvraag leverde betrokkene een aantal documenten aan (artikel 50 § 2, 4° van het KB van 08.10.1981): een uittreksel van de Kamer van Koophandel, de jaarrekening van 2014 en een polis 2016.

Overeenkomstig de wettelijke bepalingen dienen de bedoelde bestaansmiddelen als beschikker minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn (art. 40, § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid of betrokkene thans over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud te voorzien en om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene legt een uittreksel van de Kamer van Koophandel, hieruit blijkt dat hij zelfstandige is. Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt hij verder een jaarrekening van 2014 voor. We dienen op te merken dat het om verouderde informatie van zijn economische en financiële situatie gaat. Deze bewijzen geven mogelijks geen actueel beeld meer van zijn ondernemingsgegevens en inkomsten.

Uit het dossier valt bijgevolg onmogelijk af te leiden wat de huidige economische situatie is en wat de nettoinkomsten zijn die betrokkene ter beschikking heeft om te besteden aan privé-uitgaven. Betrokkene heeft onvoldoende bewijs geleverd waaruit blijkt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden. Noch toont betrokkene op enige andere wijze aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken voor persoonlijk gebruik.

Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 26.08.2016 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de procedure voor de Raad van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedur stukken rekening worden gehouden.

Op 22 mei 2017 maakt de verzoekende partij een aangetekende zending over aan de Raad waarbij ze verschillende documenten voegt en dit kwalificeert als een 'aanvullende nota'. In zoverre de verzoekende partij hiermee nieuwe stukken aan haar dossier wenst toe te voegen, stelt de Raad ambtshalve dat de procedure van inquisitoriale aard is. Het procedurereglement van de Raad voorziet niet in de mogelijkheid van het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is

ingediend. Bijgevolg dienen stukken die niet door het procedurereglement voorzien zijn, zoals *in casu* de aanvullende nota, verstuurd op 22 mei 2017, om die reden uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoeker is een burger van de Unie in toepassing van artikel 40, §2 Wet 15.12.1980, te weten dat hij beschikt over de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie (Nederland) en verblijft in het Rijk (België).

Op basis van artikel 40, §3 wet 15.12.1980 had verzoeker sowieso het recht om gedurende drie maanden in het Rijk te verblijven, zonder bijkomende vereisten.

Verzoeker is verhuisd vanuit Nederland teneinde zich in Lanaken te vestigen om aldus te wonen en een neutrale neutrale omgeving te kunnen vinden van waaruit hij zich volledig kan concentreren op het ontplooiën van zijn advocatenpraktijk in Maastricht en Amsterdam (stuk 5 + stuk 12 + stuk 17).

Verzoeker maakte deel uit van een Advocatenmaatschap in Nederland die momenteel in ontbinding is en de laatste tijd zeer veel negatieve publiciteit heeft gekend door toedoen van twee van zijn broers.

Teneinde met een schone lei te kunnen starten heeft verzoeker zich gevestigd in [...].

Verzoeker heeft op 01.07.2016 de huurovereenkomst getekend (stuk 5).

Verzoeker is zijn zelfstandige activiteiten beginnen uitoefenen en doet dit officieel sedert 1 januari 2017 (maar pas in februari 2017 operationeel) in de vorm van een eenmanszaak (stuk 12).

Verzoeker heeft tevens een samenwerkingsverband onderhandeld met een advocatenkantoor uit [...]. De samenwerking zal per 10 maart 2017 ingaan (stuk 17).

Verzoeker heeft, na de verhuis naar zijn adres is [...], op 26.08.2016 een verblijfsaanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, vergezeld van de stukken die hem op dat moment beschikbaar waren.

Bij beslissing van 16.02.2017 heeft verwerende partij besloten dat de bewijsstukken voorgelegd door verzoeker mogelijks geen actueel beeld meer geven van zijn huidige ondernemingsgegevens en inkomsten.

Verzoeker kon echter geen andere stukken voorleggen daar de voormalige Advocatenmaatschap, waarvan hij steeds deel heeft uitgemaakt, momenteel in ontbinding is.

De boekhoudkundige gegevens voor de afgelopen inkomstenjaren konden door verzoeker nog niet bezorgd worden daar deze nog uitgewerkt worden door de boekhouder.

Bovendien kwam ook hier echter de nodige vertraging bij kijken daar het broer van verzoeker, Dhr. [...], verwickeld was met de belastingdienst.

Uiteindelijk kwam hiervoor een oplossing in een vaststellingsovereenkomst van juni 2016 die echter nog nader uitgevoerd dient te worden.

Daardoor heeft het opstellen van de jaarrekeningen 2015 en 2016 zeer veel vertraging heeft opgelopen. Verzoeker was op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag op 26.08.2016 dan ook enkel maar in het bezit van de jaarrekening van 2014 (stuk 15).

Verzoeker meent dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker als advocaat professionele activiteiten uitoefent op zelfstandige basis.

Het is onmogelijk voor verzoeker om een accuraat beeld te geven van zijn beroepsinkomsten op basis van de financiële gegevens die hem momenteel ter beschikking staan, dit aangezien verzoeker pas een eenmanszaak is begonnen en daarom nog niet beschikt/ kan beschikken over cijfers, laat staan over recente cijfers.

De financiële gegevens van de voormalige Advocatenmaatschap in ontbinding zijn momenteel nog in behandeling bij de boekhouder.

Daarenboven mag niet uit het oog verloren worden dat de inkomsten van een zelfstandige steeds kunnen fluctueren en men geen financiële voorspelling kan maken voor de nog te verstrijken maanden. Verwerende partij heeft daar (toen) geen rekening mee kunnen houden omdat zij alstoen niet over de gegevens beschikte dat verzoeker vanaf 1 januari resp. 1 februari 2017 op zelfstandige basis werkzaam zou worden.

Nochtans is verzoeker van mening voldoende te kunnen bewijzen dat hij wél voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 2° Wet 15.12.1980, zoals hieronder weergegeven :

« § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

(....)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

- Beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk

Verzoeker beschikt wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen teneinde onafhankelijk van het sociaal bijstandsstelsel te kunnen leven.

Verzoeker zelf heeft reeds verscheidene ereloonstaten uitgeschreven alsook erelonen ontvangen op zijn rekening.

Verzoeker brengt als bewijsstukken een heel aantal facturen bij die door hem zijn uitgeschreven in het kader van zijn zelfstandige activiteit (stuk 6).

Verzoeker kon voornoemde facturen nog niet eerder bezorgen daar hij deze nog niet had kunnen uitschrijven.

De nieuwe eenmanszaak van verzoeker heeft voor het eerst ereloonstaten in maart 2017 kunnen uitschrijven, voor de prestaties die door hem geleverd werden in februari 2017.

De nieuwe eenmanszaak van verzoeker is daadwerkelijk van start gegaan op 01.02.2017 en verzoeker doet er alles aan om zijn eenmanszaak tot verdere ontwikkeling te laten komen. Vandaar ook dat verzoeker een samenwerkingsverband is aangegaan met [...](stuk 17).

Daarenboven heeft ook de echtgenote van verzoeker, Mevrouw [...], een arbeidsovereenkomst met [...], alsook een arbeidsovereenkomst hulp in huis bij Dhr. en Mevr. B. [...], waarbij zij gecumuleerd een netto-inkomen verkrijgt van 1.380,00 euro (stuk 14).

Tevens mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker nog geen beeld heeft (en ook niet kan bijbrengen) van de gelden die hij eventueel nog dient te ontvangen van de Advocatenmaatschap die momenteel nog in ontbinding is.

Dit zal moeten blijken uit de jaarrekeningen van 2015 en 2016 waarvan de opstelling momenteel gebeurt door de boekhouder.

Verzoeker heeft wel de jaarrekening van 2014 bijgebracht in zijn verblijfsaanvraag dd. 26.08.2016 teneinde reeds een beeld te kunnen geven van de nog vrij te geven financiële gegevens.

*

Verzoeker wenst tevens nog te benadrukken dat in artikel 40, §4, 2° Wet 15.12.1980 het woord 'beschikken' op ruime wijze dient te worden geïnterpreteerd.

« Beschikken over voldoende bestaansmiddelen » dient volgens verzoeker geïnterpreteerd te worden dat niet enkel de gelden die verzoeker in ontvangst neemt ingevolge zijn beroepsuitoefening in rekening dienen te worden gebracht, doch ook alle andere activa waarover hij en zijn echtgenote beschikken.

« Beschikken » kan volgens verzoeker niet geïnterpreteerd worden als zijnde « het louter gebruik mogen maken van de eigen middelen ».

Het toevoegen van een vereiste aan de herkomst van de bestaansmiddelen houdt dienaangaande een beperking in van het recht op vrij verkeer.

Verzoeker wijst er dienaangaande op dat, naast zijn eigen toereikende inkomen als zelfstandige, ook zijn echtgenote over voldoende inkomsten beschikt teneinde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De echtgenote van verzoeker, Mevr. [...], is een familielid van een burger van de Unie in toepassing van artikel 40bis, §2 Wet 15.12.1980 en voldoet dan ook aan de voorwaarden hiervoor gesteld.

Zij en verzoeker zijn officieel gehuwd op 05.10.1979 in Nederland (stuk 13).

Daarnaast kan zij tevens een geldig identiteitsbewijs voorleggen zoals vermeld in artikel in artikel 41, eerste lid Wet 15.12.1980 (stuk 4).

De echtgenote van verzoeker beschikt over een maandelijks netto-inkomen van 1.380,00 euro (stuk 14), hetgeen op zich reeds beschouwd wordt als « voldoende bestaansmiddelen » in toepassing van artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat, hoewel de inkomsten van verzoeker zelf tevens reeds voldoende toereikend zijn in toepassing van artikel 40, §4, 2° Wet 15.12.1980, de gecumuleerde inkomsten van verzoeker en zijn echtgenote sowieso tegemoetkomen aan de grens voor voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, 2° Wet 15.12.1980.

- Beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt

Verzoeker brengt een zorgpolis van de Nederlandse Zorgverzekeraar ONVZ bij voor het jaar 2016 alsook voor het jaar 2017 voor zowel hem als zijn zoon [...](stuk 7 + stuk 8).

Daarnaast brengt verzoeker tevens het bewijs van de zorgverzekering bij voor zijn echtgenote, Mevr.[...], afgesloten bij CZ, zowel voor het jaar 2016 als 2017 (stuk 9 + stuk 10).

Verzoeker bewijst dienaangaande voldoende dat hij voldoet aan de tweede voorwaarde teneinde een verblijf van langer dan drie maanden te bekomen als burger van de Unie en beschikker over voldoende bestaansmiddelen in toepassing van artikel 40, §4, 2° Wet 15.12.1980.

- Rekening houden met de persoonlijke situatie van de EU-burger, te weten de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Ten slotte bepaalt artikel 40, §4, laatste lid, Wet 15.12.1980 nog dat « in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. «

Zoals reeds vermeld oefent verzoeker zelfstandige activiteiten uit als advocaat.

Dientengevolge dient er rekening mee te worden gehouden dat de inkomsten van verzoeker niet beoordeeld kunnen worden op basis van de huidige financiële gegevens alleen, daar verzoeker op dit moment geen regelmatig beeld kan geven van zijn toekomstige inkomsten.

Zoals reeds vermeld is de nieuwe eenmanszaak van verzoeker slechts operationeel sinds 01.02.2017. Er werden sindsdien wel verscheidene ereloonstaten uitgeschreven door verzoeker (stuk 6).

De intellectuele capaciteiten van verzoeker tot uitoefening van zijn professionele activiteiten blijven vanzelfsprekend voorhanden, hetgeen hem de mogelijkheden geeft de nodige inkomsten te vergaren naar de toekomst toe.

Indien men enkel de huidige gegevens waarover verzoeker beschikt in de beoordeling zou betrekken en enkel rekening zou houden met zijn eigen middelen, zonder tevens de bestaansmiddelen van zijn familieleden, in casu echtgenote, in acht te nemen, wordt volgens verzoeker het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie volledig uitgehold, hetgeen niet de bedoeling van de Wetgever geweest kon zijn.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De Raad wijst er op dat krachtens artikel 40, § 4, 2°, van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht wordt toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, § 1b), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Conform artikel 8, § 4, van richtlijn 2004/38/EG wordt in artikel 40, § 4, tweede alinea, van de Vreemdelingenwet verder bepaald dat de bedoelde bestaansmiddelen “*moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.*”

Uit artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een Unieburger die een verblijfsrecht wil verwerven in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient aan te tonen dat hij over *“voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”*. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij vermeldt de wet dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Voorts dient er gewezen te worden op artikel 50, § 2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

(...)”

De bewijslast inzake het *“beschikken over voldoende bestaansmiddelen”* rust bij de aanvrager. Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de dag van haar aanvraag de volgende documenten neerlegde om haar bestaansmiddelen te staven:

- Uittreksel kamer van koophandel van 18 juli 2016;
- Inkomstenbelasting/premieheffing/inkomensafhankelijke bijdrage Zvw 2014.

Na onderzoek van de voorgelegde documenten, besluit de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij *“heeft onvoldoende bewijs geleverd waaruit blijkt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel”* en derhalve niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te genieten.

Vooreerst beklemtoont de Raad dat de verwerende partij van burgers van de Unie mag verlangen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden over een verzekering beschikken die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het socialebijstandsstelsel van de lidstaat (HvJ 23 februari 2010, nr. C-480/08, *Teixeira*, r.o. 42). Het zijn cumulatieve voorwaarden. Het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over een verzekering die de ziektekosten dekt, stelt de verzoekende partij niet vrij van de vereiste dat zij ook dient aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het socialebijstandsstelsel van België. Voorts benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Gelet op de stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissingen is het niet incorrect om te concluderen dat gegevens inzake *“Inkomstenbelasting/premieheffing/inkomensafhankelijke bijdrage Zvw 2014”* en uittreksel kamer van koophandel niet toelaten te beoordelen of de verzoekende partij op het ogenblik dat de verwerende partij een standpunt diende in te nemen omtrent de aanvraag, nog over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Des te meer omdat de verzoekende partij op het ogenblik van haar aanvraag of voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij niet had

meegedeeld dat zij haar activiteiten vanaf 1 januari 2017 zou uitoefenen en dat de opstelling van haar jaarrekeningen vertraging opgelopen heeft. Ook heeft de verzoekende partij nagelaten uiteen te zetten en bewijsstukken bij te brengen van de bestaansmiddelen waarover ze beschikte tijdens haar verhuis van Nederland naar België en in de periode dat ze haar advocatenpraktijk in Maastricht en Amsterdam trachtte te ontplooiën.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij op het ogenblik dat zij haar aanvraag indiende geen andere documenten kon voorleggen. Dit doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende stukken: facturen uitgeschreven door de verzoekende partij, 'AOW-documenten pensioen van de verzoekende partij', samenwerkingsovereenkomst met een ander advocatenkantoor, facturen uitgeschreven door verzoeker in april-mei 2017, 'aangifteformulier omzetbelasting december 2016, januari 2017 en februari 2017', 'tweede arbeidsovereenkomst echtgenote van de verzoekende partij', 'loonstroken echtgenote verzoekende partij' en 'betalingsbewijzen arbeidsovereenkomst hulp in huis'.

Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en de aanvullende memorie merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

Het gegeven dat de verzoekende partij een identiteitsbewijs voorgelegd heeft, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, nu haar identiteit niet betwist wordt.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de gemeente geen bijkomende stukken opgevraagd heeft, gesteld heeft dat de aanvraag in orde is en het doorgestuurd heeft naar de verwerende partij. In dit verband wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de gemeente de documenten heeft aanvaard en de aanvraag heeft doorgestuurd naar de bevoegde diensten geen bindende gevolgen heeft voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag. De bevoegdheidsverdeling die voortvloeit uit de toepasselijke reglementering voorziet dat de gemeente de stukken in ontvangst neemt en deze, onder bepaalde voorwaarden, overmaakt aan de verwerende partij die vervolgens het onderzoek naar de grond van de aanspraken voert. Ervan uitgaan dat het doorsturen van de aanvraag op zich al zou impliceren dat deze aanvraag gegrond is, zou de uitholling van de bevoegdheid van de verwerende partij impliceren.

De bestreden beslissingen steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de hoorplicht.

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Verzoeker stelt vast dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 16.02.2017, voorafgaandelijk niet werd uitgenodigd op een hoorzitting teneinde haar argumentatie en standpunt uiteen te zetten.

Uit vaststaande rechtspraak van het Europese Hof van Justitie blijkt nochtans dat het hoorrecht een onderdeel is van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.

Het hoorrecht geldt als garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.

Het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.

“Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf (...) (EHJ, C-249/13 dd. 11.12.2014, punt 47)”

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (EHJ, C-249/13 dd. 11.12.2014, punt 39)”

Verzoeker heeft echter nooit een uitnodiging tot verhoor gehad teneinde zijn argumentatie uiteen te zetten alvorens het terugkeerbesluit werd uitgevaardigd.

Verzoeker is dan ook van mening dat hij onvoldoende uitleg heeft kunnen verschaffen ter verklaring van de door hem bijgebrachte stukken, die overigens enige toelichting konden gebruiken gezien de historiek van zijn professionele leven.

Verzoeker is desgevallend ook van mening dat enkele van de bijgebrachte stukken verkeerdelijk werden geïnterpreteerd en desgevallend als nietszeggende stukken van de hand werden gewezen.

Verzoeker is van oordeel dat hem de mogelijkheid werd ontnomen om zich op zodanige wijze te verweren dat de beslissing dd. 16.02.2017 met bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Nochtans heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken een actieve onderzoeksplicht alvorens over te gaan tot het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Volgens de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie moeten de nationale autoriteiten de vreemdeling in kwestie expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden.

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

Artikel 41 Handvest Grondrechten Europese Unie bepaalt:

“Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

** het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...)”*

Zoals reeds vermeld heeft verzoeker echter nooit een uitnodiging tot verhoor gekregen waardoor zij nooit de mogelijkheid heeft gehad haar argumentatie uiteen te zetten (stuk 10).

Dat desgevallend de rechten van verdediging van verzoeker geschonden werden.

Dat het niet uitnodigen van verzoeker om gehoord te worden alvorens over te gaan tot het uitvaardigen van de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 16.02.2017, een schending uitmaakt van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de formele motiveringsplicht.”

3.2.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
(...)"

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, haar alsnog diende uit te nodigen om haar gezins- en economische situatie uiteen te zetten.

Een schending van de hoorplicht of van artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS